

РЕШЕНИЕ

№ 2777

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 02.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1111** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 -178 АПК.

С Определение №670/24.01.2024г. на Административен съд – Бургас –XXIV-ти състав на основание чл.135, ал.1 и ал.2 от АПК по спора, образуван по реда на чл.155 и сл. от АПК вр. чл.172, ал.5 от ЗДвП, като местно подсъден на АССГ е прекратено производството по адм.дело №33/2024г. по описа на АС-Бургас и делото е изпратено по подсъдност на АССГ.

Образувано е по жалба на И. Г. М., гражданин на Федерална Република Германия, [дата на раждане] в Германия, чрез адв.Г. Г. /АК-Б./ против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23-0304-000419/06.12.2023г. на полицейски инспектор към ОД на МВР [населено място], РУ Н., с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП-,прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“, считано от 06.12.2023г.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на оспорената заповед и противоречието ѝ със закона. Твърди се, че при издаването на процесната ПАМ от РУ Н. не е взето предвид обстоятелството, че жалбоподателката е в развод и фактическа раздяла с водача на МПС. Сочи се, че липсват мотиви, от които по несъмнен начин да се установява, че жалбоподателят е предоставил собствения си лек автомобил на лицето – водач на същия, поради което незаконосъобразно било прието, че е допуснал автомобила да бъде управляван от неправопособен водач. В заключение е отправено искане за отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява и не се представлява. От процесуалния ѝ представител на 19.03.2024 г. е постъпило становище за основателност на жалбата и молба за отмяна на процесната заповед.

Ответникът А. Г. А., полицейски инспектор отдел към ОД МВР Б., редовно призован за днешното с.з., не се явява и не се представлява.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършена полицейска проверка е установено, че на 06.12.2023г. около 17:10 ч., в [населено място], [жк], автомобил Л. Р., с рег. № FLVV 6666, собственост на жалбоподателката, е управлявано от П. М., [дата на раждане] с постоянен адрес в Германия. След справка е установено, че към тази дата на водача е отнето СУМПС със ЗППАМ № 23-0304-000346 на РУ Н. от 09.10.2023 г. във връзка с издаден АУАН Серия GA № 1092875/09.10.2023 г. за нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП. Относно управлението на МПС без СУМПС, извършено от П. М. на 06.12.2023 г., е образувано ДП за престъпление по чл. 343в, ал. 3, вр. 78а, ал. 1 НК., приключило със споразумение в РС Несебър на 15.12.2023 г., приложено по настоящото дело.

При тези данни проверяващият орган е приел, че са налице основанията на чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДв.П за прилагане на ПАМ: прекратяване на регистрацията на ППС.

Със ЗППАМ №23-0304-000419/06.12.2023г. на собственика на автомобила, с който е извършено нарушението - И. Г. М. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, считано от 06.12.2023 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на оспорване в настоящото производство е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23-0304-000419/06.12.2023г. по чл. 171, т. 2А, б. А от ЗДвП, издадена от А. Г. А., полицейски инспектор към ОД МВР Б., надлежно оправомощен със заповед № 5636/10.10.2023 г. на директора на ОДМВР Б., с която е наложена ПАМ на жалбоподателката, изразяваща се прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца заради това, че МПС – лек автомобил Л. Р., с рег. № FLVV 6666, собственост на жалбоподателката, е управлявано от лицето П. М., което управлява горепосоченото МПС на територията на Р България с отнето СУМПС.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени и приети като доказателства: Заповед № 5636/10.10.2023 г. на директора на ОДМВР Б., с която на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР и във връзка със Заповед №

8121з-1632/02.12.2021 г. и № 8121К-7877/01.09.2023 г. на Министъра на вътрешните работи, са оправомощени полицейските органи при РУ ОДМВР Б., които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл. 171, т. 2а от ЗДвП/.

Следователно, обжалваната ЗППАМ по чл. 171, т. 2а б. "а" от ЗДвП №23-0304-000419/06.12.2023г., е издадена от материално и териториално компетентен административен орган в рамките на предоставените му правомощия. Същата съответства на изискванията за форма. Мотивирана е с конкретни прояви на водача на МПС. Посочени са фактическите и правни основания за издаването ѝ в степен, която позволява на адресата на заповедта да разбере мотивите и волята на административния орган.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице с отнето СУМПС.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП и на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23-0304-000419/06.12.2023г., е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство” на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на И. Г. М. с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 06.12.2023г. около 17:10 ч., в [населено място], [жк], автомобил Л. Р., с рег. № FLVV 6666, собственост на жалбоподателката, е спрян за проверка. При проверката е установено, че автомобилът се управлява от лицето П. М., немски гражданин, който е с отнето СУМПС въз основа на издадена ЗППАМ №

23-0304-000346 на РУ Н. от 09.10.2023 г. Следователно наложената на жалбоподателя принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което не притежава СУМПС, валидно за територията на Р България.

Не е спорно по делото, че лек автомобил Л. Р., с рег. № FLVV 6666 - превозното средство, управлявано от лице, което не притежава валидно СУМПС по смисъла на националното законодателство респ. което ППС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, е собственост на жалбоподателката И. Г. М.. От събраните по делото писмени доказателства по несъмнен начин се установява и че И. М. нито е предоставила МПС за ползване, нито е разрешила управлението на автомобила от водача П. М..

Нещо повече, по делото са приложени документи от Районен съд [населено място], Германия, преведени и легализирани на български език, които доказват, че жалбоподателката И. Г. М. и водачът на автомобила П. М. са съпрузи във фактическа раздяла и бракоразводен процес. В този смисъл са депозирани и писмени обяснения от жалбоподателката, която твърди, че живее в Германия и идва периодично в България, където развива търговска дейност, че не е дала съгласие на П. М. да управлява автомобила ѝ, това е станало без нейно знание, позволение и съдействие, както и че не му е дала ключ от същия.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо валидно свидетелство за управление, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от неспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н управлението на притежавания от него автомобил от неспособен водач. В случая обаче от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на лекия автомобил- жалбоподателката И. М., по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикала противоположния резултат – управлението на притежавания от нея автомобил от водач, без валидно за територията на страната СУМПС. Жалбоподателят нито е знаел, нито е могъл да знае или да предположи, нито е допуснал или би могъл да допусне, че П. М. е водач с отнето свидетелство за управление на МПС. Следователно управлението на лекия автомобил от лице, с несъответстващо на изискванията на чл. 162, ал. 2 от ЗДв.П, не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията на водача на автомобила, който без знанието и без съгласието на собственика е управлявал автомобила.

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и

действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на жалбоподателката И. М., сочещи на съпричастност на собственика на автомобила към установения противоположен резултат – управление на МПС от водач, непритежаващ СУМПС, поради което с наложената на дружеството жалбоподател с обжалваната заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, се нарушава принципа на съразмерността по чл.6 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Преди издаването на заповедта не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на МПС нито е допускар, нито е знаел, още по-малко е разрешавал притежавания от него автомобил да бъде ползван и управляван от водача П. М.. Допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия административен орган извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл.171, т.2а, б.„а“ от ЗДвП по отношение на И. М..

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна, поради което оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, като постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, при неправилно приложение на материалния закон, в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентираното като основен принцип изискване за съразмерност по чл.6 от АПК, следва да бъде отменена, като незаконосъобразна.

Предвид изхода на делото, на жалбоподателя се дължат по настоящото производство. С оглед липсата на направено искане в тази посока от негова страна, съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 67-ми състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на И. Г. М., чрез адв. Г. Ч. ЗППАМ №23-0304-000419/06.12.2023г., с която на основание чл. 171, т. 2а, б."а" от ЗДвП, е наложена ПАМ - прекратяване регистрацията на ППС с рег. № FLVV 6666, собственост на жалбоподателя за срок от 6 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

